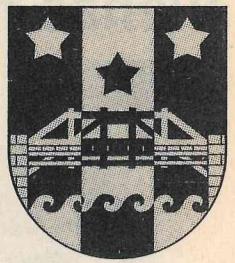

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2009. gada 25. martā

Mazsalacai

Savus milžus pie vārtiem es atstāju,
Salaca,
Tavu krāšnumu lai tie
iepažīst klusi.
Nošķind melīgas runas
Kā pēdējās lāstekas,
tev esot ledainas plaukstas
un pati vēl kūpenās iebridusi.
Es redzēju tikai brīnuma svečturus,
Viens bija pārvērts par Vilkaču priedi,
kas puteņus staro,
Cits bija pārtapis kalnā
Un dvēselu valodā
Skāneja mūžīgā lūgšanā
pavasarim.
Savus pasaku milžus Tev
atvedu,
Salacas pilsēta.
Gaismiņa neapsnigs, neapsnigs.
Pūpoloks sācis jau ziedēt.
Rītu ar cīruļa dziesmu
es atrākšu parunāt
par to visu, kas gaismai un dvēselei pieder.
(S. Kaldupe)

Priecīgu pavasari!
Vai vispār ir kāds, kam nepatiku pavasaris?
Kas pukstētu — ak, nu atkal jau ziema galā, cik
ātri tā pagājusi, nemaz tā īsti nepamanīju, kad
sākās...? Lai arī kāds ziemas sporta mīlotājs tā
varētu domāt, būdī, kad viss ziemas saltums un
baltums šķīst zem kājām, lai dotu vietu baltajam
sniegpulkstenītīm, sausam ceļam zem kājām un
vējā draiski plīvojošam matu cekulam, ziemas lie-
kas kā sapnis. Sapnis, kas būžiem salts un
drūms, būžiem skaisti balts, tomēr ir aiz mugura.

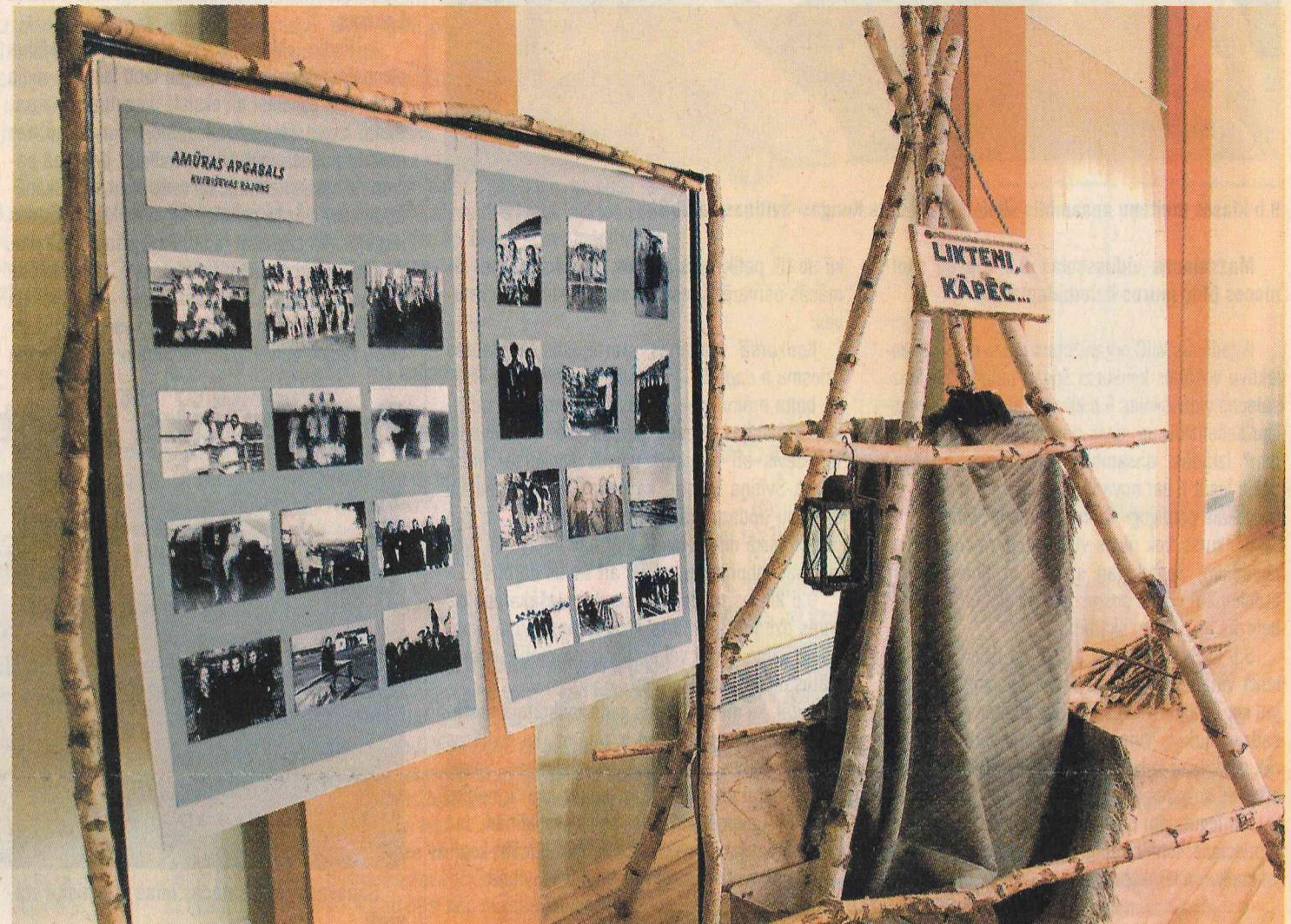
Šķiet, pavasaris ir arī tas būdīs, kad jaudis
pāri plūstošā enerģijā appermas dzīvot labāk, sa-
kopt kādu savu zemes stūri, izdarīt ko labu. Kai-
miņš ir laipnāks pret kaimiņu, vecāki — iecietīgā-
ki pret jauno audzi, skolotāji — saprotosāki pret
saviem audzēkņiem. Daba, kas mostas, dod
enerģiju, bet mūsu ziņā ir to prast izmantot pa-
reizi. Kā? Atver plaši acis, ieraudzīsi! Dzīve sa-
stāv no sīkumiem — ja savu pavasara prieku do-
si citiem, tas vairoties. Ja darbotiesgrību neap-
slāpēsi, bet ar smaidu lietosi praksē, tici man —
pozitīvā enerģija pielips arī kaimiņam! Ar ko gan
citādi izskaidrojams fakts, ka pavasari — skaties,
kur gribi — visi rosās? Īpaši tas novērojams tādā
mazā pilsētiņā kā mūsējā — tikkā zeme ir atmai-
gusi, sievas pierimst tukšus salmus kustīt pa ie-
lu stūriem. Tagad, ja ir kāda runašana, tad galve-
noķert par stādiem, sēklām, puķu sīpoliem un —
sveiki! Jāskrien mājā pakošnātās pa dārziņu.
Un ar kādu baudu visi desmit pirksti tiek ielaistā
zemē! Un pa šiem desmit pirkstiem no zemes cil-
vēkā ieplūst jauns spars — dzīvot, mīlēt, smaidīt.

No vēl ikviemam šo pavasara prieku izbaudīt
no pirmā pūpolu zara līdz pat maigi plaukstošā-
jām, zaļajām bērza lapiņām. Bet pa vidu lai ir
viss pārējais, kas piede-
ras pie pavasara — viena
daļa prieka, viena daļa
pavasara grūtsirdības...

ILZE MITĀNE

Vēstures stunda ikvienam

VELTĪJUMS TAUTIEŠIEM. Fragments no Mazsalacas kultūras centra fotogrāfiju un atmiņu izstādes "Likteni, kāpēc..."

25. marts — komunistiskā genocīda upuru piemiņas diena.

60 gadi pagājuši kopš skaudro dienu notiku-
miem, kad daudzu latviešu dzīves, sapņus, nākot-
nes plānus un iecerēs sabojāja Šī vārdiem tīk ne-
izsakāmā cietsirdība. Daudzi to neizturēja. Tomēr
daudzi, kam paveicās atgriezties no šķietamās
nekuriennes, joprojām ir gatavi liecināt par visu to
emociju gammu, kas brāzās pāri un bija tikpat ne-
pielūdzama kā vilciens 1949. gadā, kas veda vi-
ņus prom no mājām.

Āri Mazsalacā šodien īpaši atskatāmies uz
1949. gada notikumiem. Pieminot šo tragisko ga-
dadienu, Skānkalnes pagasts, Mazsalacas vidus-
skola, kultūras centrs un represēto apvienību aici-
na ikvienu piedalīties komunistiskā genocīda upuru
piemiņas būdī Sniedzēkalnā un kādā īpašā
vēstures stundā.

Jauniešu iniciatīva

Vēstures stundā Mazsalacas kultūras centrā
tiks prezentēts trīs 8.b klases zēnu projekta darbs
par 1949. gada deportācijām. Kristers Pīķa, Dai-
ris Cericēns un Rolands Kanapolis savā projektā ir

intervējuši deportēto mazsalaci Gunu Dauguli.
Prezentācija tiks demonstrēta arī audiovizuāli un
vēsturiski jau tagad ir unikāla ar to, ka tā iegūta
no pirmavota, — gadiem ejot, tas klūst arvien
nozīmīgāk.

Vēl pasākumā tiks demonstrēts 12. klases
skolēna Oļega Ignasa pētnieciskais darbs, kas
veidots uz dažādām vēstures liecībām par 1949.
gada deportācijām — fotogrāfijās, faktos un dzīva-
jos stāstījumos. Pētnieciskajā darbā izmantots
deportētās mazsalaciņas Martas Melķes piedzī-
votais svešumā.

Kultūras centrs sirsniņi pateicas Mazsalacas
vidusskolas pedagoģiem Taigai Eglītei, Baibai
Mēlķei un Raimai Pētersonei par aktīvo sadarbību,
kā arī vidusskolas audzēkņiem par mūsdienīgā
redzējuma veidošanu šajos tik skaudrajos vēstu-
res notikumos.

Protams, «stundā» piedalīties arī dzīvās le-
ģendas — mūsu stiprās sievietes Sarma Siktāre,
Mirdza Rozenberga, Māra Perse un Gunu Daugule,
kas ar savu kārtējamību un komentāriem, cer-
ams, vēl jo vairāk atdzīvinās aizgājušos un mū-
sidienu jauniešiem tik bieži neizprotamos vēstures
notikumus. Jāpiebilst, ka politiski represēto apvie-

nības Mazsalacas nodaļas vadītāja Gunu Daugule
25. marta rīta pusē uzaicināta Rīgā uz vizīti pie
Valsts prezidenta Valda Zatlera — tur pulcēšoties
visi represēto apvienību vadītāji.

Izstāde un dziesmas

Kultūras centrs ir parūpējies arī par vizuālā
materiāla bagātību. Šodien tiks atklāta un līdz pat
Lieldienām skatāma izstāde — deportēto mazsa-
laciņu atmiņas fotoattēlos, kā arī dažādi sadzī-
viski priekšmeti, kas mūsdienās joprojām turpina
dzīvot savu dzīvi un nest mēmu liecību vēl no
«tiem laikiem».

— Izstāde tapa grūti, tomēr no sirds gribu pa-
teikties visiem tiem, kas dalījās savās atmiņās —
fotogrāfijās, jo ir savākts nenovērtējams vēstures
un kultūras materiāls — vairāk nekā 100 fotogrā-
fijas. Visas fotogrāfijas ir ieskenētas un palielinā-
tas, līdz ar to — skatāmas, jo vairs nav jālieto pa-
lielināmajais stikls vai brilles, lai saskatītu, kas fo-
togrāfijā attēlots, — stāsta kultūras centra direk-
tore Dace Jurka.

Kultūras centrā Valmieras Pārgaujas ģimnāzi-
jas puiši bagātinās pasākumu ar dziesmu un lite-
rāro sniegumu.

NOTIKUMI

25. martā Komunistiskā genocīda upuru piemiņas diena

* pl. 15 piemiņas būdī Sniedzēkalnā
* pl. 16 Vēstures stunda Mazsalacas kultūras
centrā

Aicināts ikviens interesents!

****

28. martā pl. 16 Mazsalacas kultūras centrā
deju koncerts «SKUKIT, PUKIT...»

Piedalās:

JC «Vinda» 7. — 9. klašu deju kolektīvs «Lies-

maņa», vadītāja Liāna Ozoliņa;

Mazsalacas vidusskolas 3. — 4. un 5. —
6.klašu deju kolektīvs «Kipari», vadītāja Aija Vi-
dovska;

Valmieras SOS bērnu ciemata deju kolektīvs,
vadītāja Ilona Migla;

Mazsalacas kultūras centra deju kolektīvs
«Spārīte», vadītāja Ilona Migla

****

31. martā pl. 18 Mazsalacas kultūras centrā

viesosies daildārzniece Zenta Skrastiņa. «Ko darī-
sim pavasari?»

****

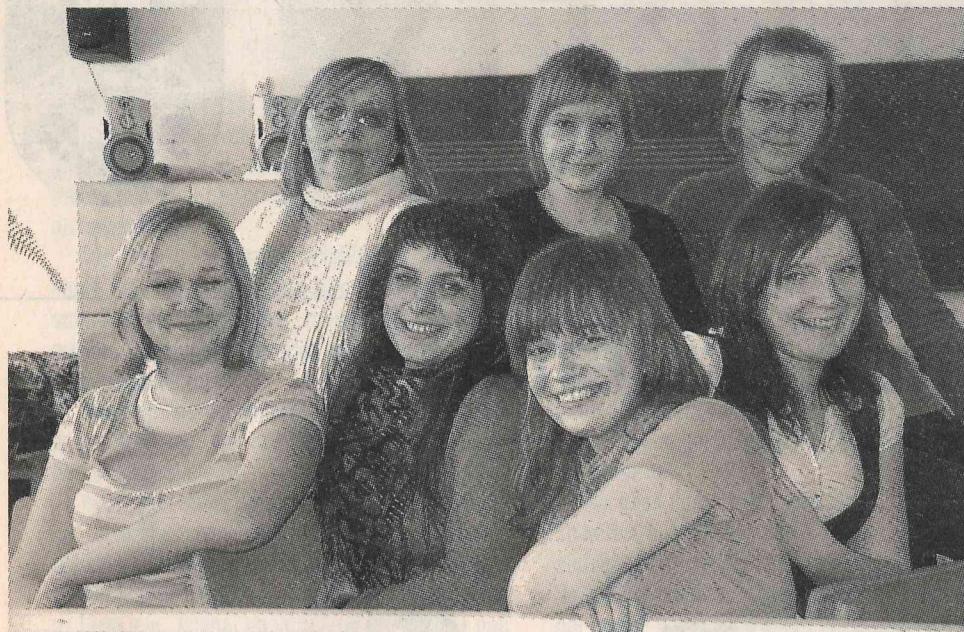
9. aprīlī pl. 18

Mazsalacas kultūras centrā
sarīkojums visai ģimenei

DZIEDI AR CĀLI

Sarīkojuma laikā notiks mazo vokālistu kon-
kurss «Cālis 2009». Muzikāls pārsteigums no ma-
zuļu skolas «Kamolītis»

Vienas no labākajiem

9.b klases meiteņu ansamblis skolotājas Ineses Kungas-Švītiņas vadībā.

Mazsalacas vidusskolas 9.b klases skolnieces plūc laurus dziedādamas.

Ikgadējais VJIC organizētais mazo mūzikas kolektīvu vokāla konkurs šogad pulcēja arī Mazsalacas vidusskolas 9.b klases meitenes uz veselīgu sacensību un sevis pārbaudi — ko mēs spējam? Izrādās, ansamblis šajā konkursā rājonā spēja iegūt I, bet novadā — godpilno II pakāpi. Viņu vokālā pedagoģe ir Inese Kunga-Švītiņa.

Konkurss tiek rīkots visā valstī, rājonos un pa novadiem. Šogad gan sakārā ar finansiālajām problēmām valsts posms tika atcelts un konkurss beidzās ar novadu skatēm.

9.b klases meitenes atzīst, ka dziedāt brīvajā laikā viņām ļoti patīkot. Tā kā ansamblis pastāv jau kopš sākumskolas klasēm, meitenes esot labi sadziedājušās. Viņas atzīst, ka ansamblī visvairāk novērtējot iedziedāšanos, jo tad dziesmu mācīšanās sotkoties raitāk.

Par iegūtajām pakāpēm ansambla dalībnieces ir priečigas. Tomēr, rūpīgi noklausoties un analizējot konkursa ierakstu, gūtas daudzas pirmajā mir-

kļī ne tik patīkamas atziņas un mācības: vēl jāmācās pārvārēt stresu un saspringumu uz skatuves.

Konkursā meitenes startējušas ar tautas dziesmu *a capella* «Pieci sesi tēva dēli» un «Mana balta māmuliņa», pēdējā dziesma esot mūzikas skolotājas Ineses personīgais sacerējums. Tas devīs arī papildus plusus konkursā. Inese Kunga-Švītiņa stāsta, ka pašas kompozīciju un dziesmu apdaru krājumā esot daudz un, lai gan pēdējā laikā nekas jauns klāt nav nācis, pie vajadzības labprāt izmantojot arī savus darbus.

9.b klases meiteņu ansamblis plašāka publīka varēs dzirdēt 25. marta atceres pasākumā Sniezdēnu kalnā, tāpat vēl arī jāsagatavojoties skolas Mātes dienas pasākumam.

— Žēl, ka meitenēm šis gads konkrētajā sastāvā ir pēdējais. Jau tagad ir zināms, ka ne visas paliks mācīties Mazsalacā arī nākamgad. Šogad esam krietiņi pastrādājušas, daudz kam ir nācies iet cauri — piemēram, balss saīšu problēmām, bet arī skanam labāk nekā rudenī, kad nācām kopā, — tā optimistiski saka Inese Kunga-Švītiņa.

Kur liksim ielu nosaukumu plāksnes?

Mazsalacas dome martā veiks iepirkumu — aptauju par ielu nosaukumu — norāžu plāksņu izgatavošanu un uzstādīšanu pilsētas teritorijā.

* Ielu nosaukumu plāksnes maksimāli tiks izvietotas uz šķērzielu stūru ēkas sienas 2,0-2,5 metru augstumā no zemes un 30 cm attālumā no ēkas stūra.

* Ja ēka atrodas atstatus dārzā vai pagalmā, tad ielas nosaukuma plāksne tiks izvietota uz žoga vai uz ielas stūra ipaši uzstādīta noteikta paraugā staba.

* Uz centrālajām — Pērnavas, Rūjienas, Baznīcas, Rīgas, Pasta un Parka ielām — tiks uzstādīti cinkota metāla norāžu stabī ar vienu vai vairākiem šķērzielu nosaukumiem — norādēm.

* Norādes pamatne no mitrumizturīga laminēta saplākšņa, pamatne tumši zila, ielas nosaukums ar baltiem atstarojošiem burtiem.

Pilsētas dome lūdz iedzīvotajus būt atsaučīgiem, jo vēlas uzzināt iedzīvotāju, ēku un zemes gabalu īpašnieku viedokli par paredzēto pasākumu.

Dome arī atgādina, ka māju numerācijas zīmes izgatavo un uzstāda mājas īpašnieks, numerācijas zīmes pamats tumši zils, burti un cipari balti.

2008. gadā tika noslēgts līgums ar Valsts akciju sabiedrību «Latvijas autoceļu uzturētājs» Valmieras ceļu rajonu par ceļa zīmju — māju norāžu uzstādīšanu Mazsalacas pilsētas lauku teritorijā. Daja māju nosaukumu zīmes Blankā un Tišos jau ir uzstādītas pie ēku sienām. Darbus firma turpinās, kad pilnīgi atkusīs zeme, jo tas saistīts ar stabu ierakšanu.

«MAZSALACIETIS» JAUTĀ

Vai jūs iebilstu, ja ielas nosaukuma plāksni piestiprinātu pie jūsu mājas sienas?

Jānis:

— Nebūtu nekas pretī, protams, ja plāksne ir kaut cik dekoratīva. Jaunās zīmes jātūpina stiprināt pie mājām, uz stabījiem nebūtu prāta darbs, jo tos viegli nolauzīs. Vēl zīmes vajadzētu arī uz ielu stūriem.

Anna:

— Mums ir Līvānu māja, nekāda dārgā jau nav, neiebilstu, ja zīmi tur piestiprinātu. Vislabāk, protams, lai liek pie stūra — pie durvīm jau neliks!

Radio «Mazsalaca» mainījis profilu

Kopš aizvadītās piektdienas, 20. marta, radio «Mazsalaca» klausītāji 90,3 MHz frekvencē var dzirdēt tikai latviešu mūziku.

Tas tāpēc, ka radio noslēdzis vienošanos par franšīzes tipa sadarbību ar nesen izveidoto komerciālo radiostaciju «Latviešu radio».

Radiostacijas programmas muzikālā daļa sastāv tikai no Latvijā tapušas mūzikas latviešu valodā, un, tā kā šī raidstacija tiek pozicionēta kā neatkarīgās Latvijas populārāko dziesmu radio, tiek atskaņotas dziesmas, kas radītas, sākot no 1990.gada.

Stāsta radio «Mazsalaca» vadītājs **Andris Lauznis**.

— Radio «Mazsalaca» darbojas jau kādus piecpadsmit gadus, un nu jau labu laiku kā radio tiek «velk dzīvību» un eksistē uz entuziasma pamata. Izraud *šēpseli* un aizslēgt durvis jau nav nekāda māksla, bet, kad nemītīgi ir jāmaksā pāšam no savas kabatas, lai radio kaut tikai skanētu, arī nav diez ko priečīgi. Tā nu meklējū dažādas iespējas, kā saglabāt radio. Pagājušajā gadā piedāvāju sadarbību kādai raidstacijai, taču nekādu atsaucību neguvu. Pavisam nesen — pagājušajā nedēļā priekšlikumu sadarboties saņēmu no «Latviešu radio» galvenajām personām Ivo Baumaņa

un Roberta Lejasmeijera. Viņu koncepcija ir radīt alternatīvu Latvijas radio 2. programmai.

«Latviešu radio» ir pavisam jauns projekts, darību sāka pagājušā gada beigās, sākot translēt Rīgā — 96,8 FM. Pašlaik notiek darbs pie radio paplašināšanās. Ārpus Rīgas to jau var dzirdēt Liepājā, Cēsīs un tagad arī Mazsalacā. Radiostaciju ir iespēja klausīties arī interneta.

Ar laiku paredzēts radio «Mazsalaca» raidītāju pārcelt uz Matīšiem, tā aptverot lielāku klausītāju loku — radio varēs dzirdēt diapazonā starp Valmieru, Limbažiem un Valku, tomēr precīzas robežas būs zināmas tikai tad, kad raidītājs būs uzstādīts.

Mūzikas koncepcija «Latviešu radio» ir vienota visā Latvijā, ziņas un sludinājumus pielāgojot katras konkrētās raidstacijas atrašanās vietai. Radiostacijas tehniskā un finansiālā attīstība gan paliekot pašu rokās. Andris Lauznis stāsta, ka ne viss «Latviešu radio» mūzikas koncepcijā viņam šķiet 100% veiksmīgs, esot taču daudz jauku galbu arī no «vecajām labajām dziesmām» (kas nav slāgeri), taču nu vismaz raidstacijas pastāvēšanas smagums negūjas tikai uz vieniem pleciem un uz Mazsalacas radio nākotni varot paskatīties ar mazliet gaišāku skatu.

Bedres tiks labotas

Šopavasar Mazsalacas ielas ir kritiskā stāvoklī.

Auto un citu transportlīdzekļu vadītājiem visvairāk raižu sagādā tās vietas, pa kurām bieži esam spiesti pārvietoties — Baznīcas, Pasta un Pērnavas ielas, taču arī pārējie asfaltētie un neASFALTĒtie ceļi arvien vairāk «izrotājas» ar dažāda izmēra bedrēm. Saprotami, ka ne viens vien iedzīvotās skalāk vai klusāk ir kurnējis — kad tas viss beigās? Vai ielas tiks arī labotas un kad?

Pilsētas mērs Ojārs Beķeris apliecinā, ka ielas, protams, tiks labotas, bet tikai tad, kad laika apstākļi to atļaus un ielas būs sausas no peļķēm.

O. Beķeris:

— Ielas patiesām ir kritiskā situācijā, un vairumā Latvijas pilsētu stāvoklis ir līdzīgs, arī tepat Valmierā un Rūjienā šogad ielas ir ļoti bojātas. To mērā neapstrīdu, ka šopavasar pilsētā šo bedru ir īpaši daudz. Tas noteiktī skaidrojams ar zināmu tuvredzību, domājot ilgtermiņā — lai ātrāk un efektīvāk iegūtu vēlamo rezultātu, mēs ielas asfaltējam ar lētāko materiālu un par zemāko iespējamo cenu. Ielu segums būtu jākājā uz stipri biezākās šķembu kārtas un betona pamatnes, asfaltu atstājot tikai kā maiņas materiālu. Kamēr mēs,

protams, arī nabadzības dēļ, knapināsimies ar plānu asfalta kārtu, bedres ik pavasari būs neizbēgamas. Labam asfaltam būtu jākalpo 4 — 5 gadi, pirms tajā sāk veidoties plāsas un bedres.

Protams, lāča pakalpojumu izdara arī ziemā kaisītās sāls-smilšu maisījums, kas stipri bojā asfaltu. To īpaši var redzēt pie autobusu piestātnes, kur bedru ir visvairāk, jo, autobusam stāvot, uz asfalta noteik dubulta deva sāls.

— Vai Mazsalacas dome regulē smagās tehniskas plūsmu cauri galvenajām ielām pilsētā?

— Ja godīgi, mums jau nav tiesību aizliegt smagajai tehnikai braukt cauri Mazsalacai, jo mēs no valsts saņemam daļu līdzfinansējuma tranzītielu uzturēšanai. Lauku ceļos, kurus uzturam paši — jā, un to mēs arī katru pavasari darām, vismaz trijiem ceļiem uzliecot tonnu ierobežojumu uz asi.

Pilsētas mērs apsolā, ka, līdzko laika apstākļi atlauja, tranzītielas tiks labotas pirmās, bet pēc tam arī mazākas nozīmes ielas. Līdz tam gan jāapbrūnojas ar pacietību un spēkraata saudzēšanas nolūkos Pasta ielas apbraukšanai jāizvēlas Rīgas iela, kas ir nesalīdzināmi labākā stāvoklī.

P. S. Neilgi pirms raksta publicēšanas dažas bedres patiešām tika arī «aizlāpītas».

Jānis:

Imants:

— Ja visu mūžu plāksnes bijušas pie mājas, tad tās tur jāliek arī tagad. Tā ir pierasta lieta, un ar acīm jau uzreiz zina, kur meklēt, pie stabiņa nevajadzētu likt.

Gunta:

— Ja godīgi, neesmu pievērsusi uzmanību. Bet domāju, ka vajadzētu likt tur, kur tas ir pieņemts — pie māju stūriem, arī ielu krustojumos. Ja var atlaujties, varbūt būtu labi pie katras mājas, bet, iespējams, tas nemaz arī nav vajadzīgs.

Roberts slēpos tālu

Latvijā, salīdzinot ar Norvēģiju vai Zviedriju, bērni ar slēpēm kājās nepiedzimst. Arī ROBERTS SLOTIŅŠ nav izņēmums. Tomēr vecāku iniciatīva un atbalsts nozīmē daudz vairāk.

— Ar slēpošanu tu sāki nodarboties jau pavisam agri. Kāpēc tieši šāda izvēle?

— Tas varbūt ir tāpēc, ka mans tētis kādreiz bija labs slēpotājs — biatlonists. Viņš bija Latvijas izlases un trenējās pie tagadējā Latvijas izlases trenera Vitālija Urbanoviča. Tā nu tētis arī mani uzlikā pirmoreiz uz slēpēm. To reizi gan neatceros, bet tētis stāstīja, ka neesmu gribējis slēpot un vispār nebūjis iņaši apmierināts ar to lietu. Tad man varēja būt kādi četri gadi.

— Cik ilgi mācījies Mazsalacā?

— Mācījos deviņus gadus, pabeidzu pamatskolu. Mazsalaca ir skaista ar savu dabu, un man patīk tur dzīvot. Tā ir mana dzīmtā pilsēta, bet domāju, ka šobrīd tur būtu grūti realizēt manus sapņus.

Pašlaik Roberts mācās Cēsu sporta skolā kopā ar daudziem jauniem daudzsoļiem slēpotājiem un biatlonistiem, kuri jau ir Latvijas izlases.

— Kas tevi pamudināja mācīties Cēsu sporta skolā?

— Pat īsti nezinu. Varbūt tas, ka Valmieras sporta skolā nav tāda sporta veida. Cēsu sporta skolā esmu trenējies gan slēpošanā, gan biatlonā, jo daudz kas tajos ir līdzīgs. Olimpiādē startēju slēpošanā, jo tur ir viegлāk trenēties, bet pāris reizes ir startēts arī biatlonā sacensībās, esmu bijis arī Latvijas čempions.

Pie somiem

— Kā nokļuvi līdz Somijai?

— Pirms diviem gadiem trenere jautāja, vai es negribu braukt trenēties uz Somiju. Kad mājā aapsriedos ar tēti un mammu, nolēmām, ka, ja grību trenēties nopietni, tad arī vajadzētu braukt uz Somiju.

— Pastāsti par savu tagadējo dzīvesveidu!

— Dzīvoju Somijā, pilsētā Muonio. Šeit ir skola, kura piedāvā pa pildus trenēties slēpošanā un biatlonā, jo tei tācu sniegs ir 7 mēnešus gadā! Treniņi šeit ir saskaņoti ar skolas grafiku, un problēmu skolā nav. Iet man šeit labi, bieži vien mūsu slēpošanas klubs rīko pasākumus. Piemēram, braucam ar kalnu slēpēm, makšķerēt, rūdens laikā ir daudzas trenējumi.

Startēju arī Somijas sacensībās, kurās piedalīšanos apmaksā skola.

— Kādā valodā sarunājies?

— Sarunājos šeit angļu valodā, bet jau māku arī somiski, un tādā mācības notiek somu valodā.

Roberts stāsta, ka pa šo laiku skolā ir ieguvis arī draugus — gan no Latvijas, gan arī vietējos. Skolā bez somu jauniešiem mācās arī igaunji un, ieskaitot Robertu, seši latvieši. Mācības apmaksājot ģimene, jo mācību maksas neesot sevišķi augsta. Vislielākie izdevumi

ir par inventāru un trenējnomētnēm. Inventāra iegādei palīdzot II-mārs Bricis.

— Kā patīk Somija?

— Somijā ir ļoti skaista daba, cilvēki ir ļoti draudzīgi. Tā speciāli neesmu bijis ekskursijā pa Somiju, bet esmu redzējis daudz skaistu vietu. Cilvēki ir atsaucīgi un izpalīdzīgi.

Panākumi neizpaliek

— Sogad biju uz Eiropas jauniešu olimpiādi, kas pagaidām ir arī mans labākais sasniegums. Tur ieguvu augsto 17. vietu no 70 jauniešiem. Ir bijušas visādas sīkas neveiksmes, bet nekas traks. Tas ir sports, un ne vienmēr sportā veicas. Vēl esmu ieguvis 11. vietu Somijas čempionātā, kas man pašam bija liels pārsteigums, jo Somijā ir liela konkurence. Katru gadu pāris reizes vinnēju Latvijas čempionātu savā vecuma grupā.

— Kāpēc tiki izvirzīts šī gada Eiropas jaunatnes ziemas olimpiādei?

— Uz olimpiādi bija speciāla atlase, un es tiku atlāsts kā otrs numurs. No Latvijas slēpotājiem tika četri zēni un divas meitenes. Es biju priečīgs, ka tiku uz turieni, un nemaz negaidīju, ka būšu labāko divdesmitniekā. Arī laika apstākļi olimpiādē Polijā bija ļoti slikti, jo vairākas dienas sniegs snīga bez apstājas. Mans mērķis bija tikt labāko trīsdesmitniekā, to es sasniedzu, un prieks, ka bija vēl labāk!

Sports kā dzīvesveids

— Ko vasarā dara sportisti, kas nodarbojas ar ziemas sporta veidiem? Kā trenējies tu?

— Tieši distanču slēpotājiem ir speciālas rollerslēpes, ar kurām var braukt pa asfaltu. Vēl vasarā skrienu daudz krosu. Ir arī visādi spēka vingrinājumi, un slēpotāji daudz brauc ar riteni.

— Vai vasarā brauksi mājā no Somijas?

— Jā, vasarā braukšu mājās, un tur arī trenēšos. Latvijā esmu vienu ziemas sezonu, tas ir, no decembra sākuma līdz februāra beigām, kā arī visu vasaru.

— Tevi trenē Andžela Brice, pastāsti par viņu!

— Kad iestājos Cēsu sporta skolā, tad arī Andžela Brice kļuva par manu treneri. Andželai ir divas augstākās izglītības, un viņa ir pārstāvējusi Latviju vairākās ziemas olimpiskajās spēlēs gan biatlonā, gan slēpošanā. Viņa man ir ļoti daudz palīdzējusi, un bez viņas es diez vai būtu tīcis tur, kur esmu tagad. Viņa trenē arī ļoti jaunus slēpotājus — no 8 līdz 14 gadiem. Ar viņas meitu esam vecākie grupā. Pati viņa dzīvo Priekuļos, kur atrodas biatlonā un slēpošanas bāze. Kad esmu Latvijā, visbiežāk trenējos tur.

— Vai esi nospraudis sev nākotnes vīziju — redzējumu?

— Doma ir par ziemas olimpiskajām spēlēm.

— Ja atļautos pasapņot — kur tu būsi pēc desmit gadiem?

TRASĒ. Roberts Slotiņš ceļā uz panākumiem.

— Būšu pabeidzis LSPA un turpināšu distanču slēpošanu Latvijā (bet tas tikai sapņojot!).

— Pastāsti par savu ģimeni!

— Manam tētim Ivaram Slotiņam ir sava bizness, ar kuru viņš nodarbojas jau vairāk nekā desmit gadus. Mamma Laila Slotiņa ir frižiere Mazsalacā. Man ir divas māsas, Kristīne un Elizabete. Kristīnei ir 20 gadi, un viņa studē Dānijā par arhitekti, un mazākajai ir trīs gadi, viņa ir mana fane un jau tagad slēpo.

— Cik bieži tagad sanāk viņus apciemot? Vai neskumsti pēc mājām?

— Apciemoju viņus vasarā un ziemā. Pirmajā gadā bija diezgan grūti, bet tagad, otrajā gadā, esmu pieradis, un vairs jau nav ilgi te jāmācas.

— Ko vēl tev patīk darīt bez slēpošanas?

— Vasarā ir jauki aiziet pamakšķerēt ar onkuli Sergeju, kas man arī šo lietu iemācīja darīt. Vēl patīk spēlēt ar draugiem volejboli.

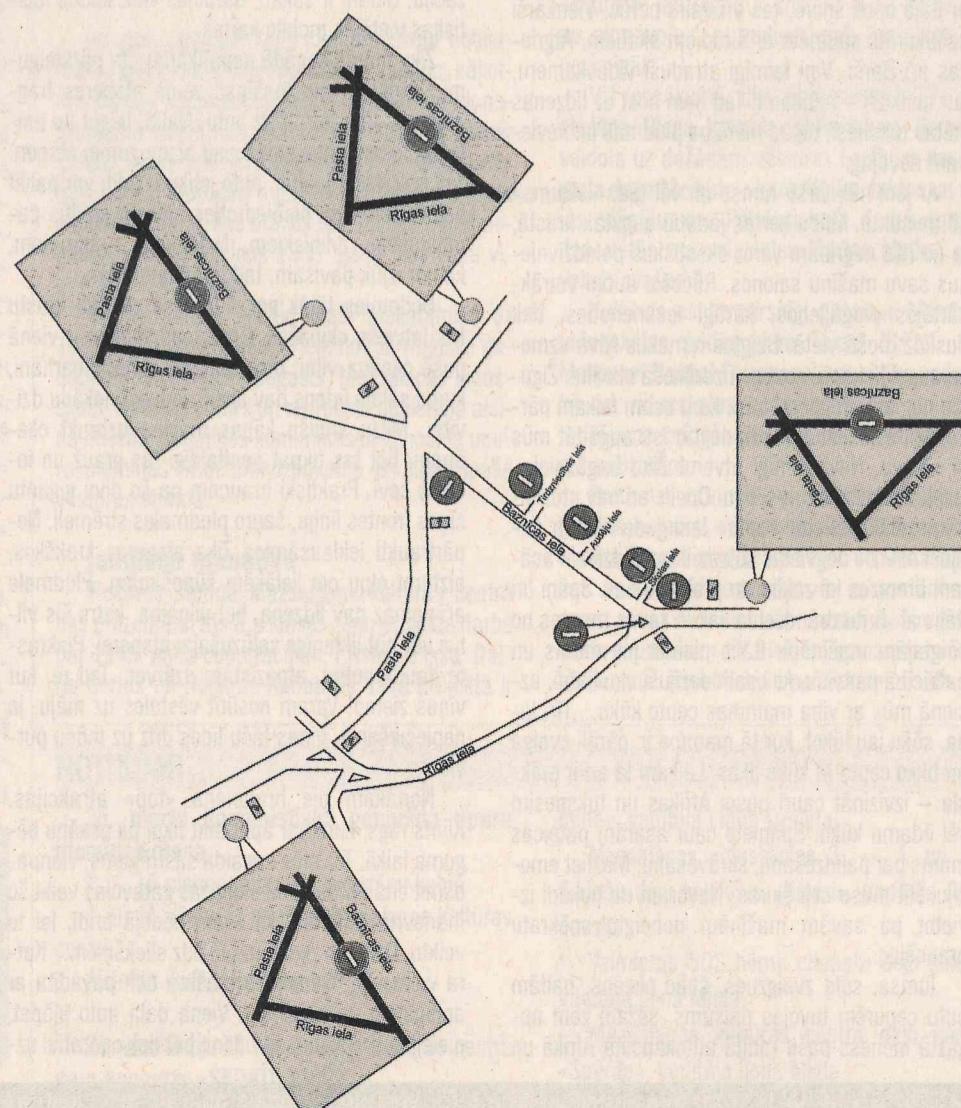
Par ūdenssaimniecības projektu Mazsalacā

SIA «BANGA KPU» informē par ES Kohēzijas fonda līdzfinansētā projekta «Ūdenssaimniecības pakalpojumu attīstība Mazsalacā» ieviešanas gaitu.

Šogad ziema negrib atkāpties. Tas ietekmē arī ūdenssaimniecības projekta aktivitātes. Februārī un martā sakarā ar laiku apstākļiem ir apturēti ūdensvadu un kanalizācijas tīklu būvniecības darbi, kurus veic SIA «Wesemann», tos plānots atsākt marta beigās vai aprīļa sākumā. Visnopietnākā zemes rakšanas darbi tiks veikti Baznīcas ielā. Saskaņā ar tehnisko projektu šajā ielā ir paredzēts ieguldīt trīs cauruļvadus: ūdensvadu, pašteces kanalizācijas vadu un kanalizācijas spiedvadu. Lai sekmīgi varētu organizēt satiksmi pa apbraucamiem ceļiem (sk. pielikumu), pirms darbu uzsākšanas Baznīcas ielā tiks sakārtots ceļa segums Pasta ielā. Iestājoties siltākam laikam, turpināsies kontrolāku uzstādīšana jau izbūvētojatos ūdensvadu posmos. Tiks veikti labiekārtošanas darbi vietās, kur zemes rakšanas darbi ir pabeigli. Turpinās ūdens mēritāju uzstādīšana.

Otra līguma ietvaros, kura izpildītājs ir konsorcijš «Koger un Partneri», pašlaik tiek ierīkotas divas ar tēziskās akas Krasta ielā. Ir izstrādāts, saskaņots un iesniegts Valmieras rajona būvvaldē apstiprināšanai tehniskais projekts dzeramā ūdens atdzelzošanas stacijas būvniecībai. Vasara plānots uzsākt pazemes tīrā ūdens rezervuāru un ūdens atdzelzošanas stacijas būvniecības darbus Krasta ielā. Turpinās noteķudeņu attīrīšanas iekārtu projektešanas darbi.

Kopumā ūdenssaimniecības attīstības projekta ieviešana norit pēc plāna. Pašlaik jau izbūvēti ap 2,85 km jaunu kanalizācijas vadu un 1,42 km ūdensvadu, uzstādītas visu četru kanalizācijas sūkņu staciju akas (Parks ielā 9, Parks ielā 31, Rūpniecības ielā 2, Baznīcas ielā 20), uzsākta ūdens mēritāju uzstādīšana, izstrādāts ūdens atdzelzošanas stacijas būvniecības tehniskais projekts.

Notikums Mazsalacas novadā

9. marta rītā pa ceļam uz skolu Ramatā pie Nuķu pusmužas noras uz brīdi piestāj busiņš. No tā izspurdz bariņš skolēnu ar pavasarīgiem pušķišiem, lai uzdegut sveces sava ievērojamā novadnieka dižajai — 150. dzimšanas dienai.

Nuķu pusmužā tirgotāja (dramaturģes Marijas Pēkšēnas brāļa) Kriša Pēkšēna (dzim. 1829.g.) un muižas melderā meitas Jūlijas Henrietas Denkas gimenē pasaulē nāca Konstantīns Pēkšēns — populārais jūgendstila arhitekts (dzim. 08.03.1859., miris 23.06.1928.) Divdesmitajos gados Rīgā viņa vārdā nosaukta iela. Šogad aprīlī Rīgā, Alberta ielā 12, Rīgas dome iecerējusi atklāt Jūgendstila centru.

Bet Ramatā Nuķu pusmužā 20. jūnijā interenti tiek gaidīti arhitekta novadnieka Konstantīna Pēkšēna 150. dzimšanas dienas atcerē. Aicinām ipaši tālākos viesus atzīmēt šo datumu kalendāros jau laikus!

Atceres pasākumā paredzēts koncerts — pieņiņa Nuķu pusmužā un Pēkšēnu dzimtas saieti. Ramatas pagasta kultūras namā tiks atklāta izstāde (bibliogrāfiski materiāli par K. Pēkšēnu), konference par kultūras attīstību novadā un dzimtu devumu novadam, Latvijai.

Projekta autore — N. Nurmika, LKF novada kopas vadība un darba grupa, atbalsta novada pašvaldības un Mazsalacas pilsētas dome, rakstnieks Antons Benjamiņš un Ramatas sākumskola.

NELLJA NURMIKA,
LKF Vidzemes biroja vadītāja

To dienu acīm

Turpinājums

Gateris, sports, kultūra un haltūra

Kad dzirnavas vairs nedarbojās, viņus Purīnogrāvja dēļus zāģēt sāka gateris, kurš ar laiku mums, bērniem, par prieku apauga ar lielām skaidu kaudzēm.

Tas nekas, ka mazliet kņudinoši asas, toties saulē labi izžuvušās, sasilušās un pēc sveķiem smaržojošās skaidas īava izbaudīt īsti bezrūpīgus priekus — šūcot, dauzoties un rezīm līdz kaklam ierokties tajās.

Bez šiem skaidu kalniem visapkārt vēl bija dēļu un baļķu kaudzes. Kur gan vēl labāku iedomāties vietu paslēpēm!

Avotu ielā toreiz dzīvoja pietiekami daudz bēru. Vispirms visus apzināja, bet sapulcešanās notika aiz grāvja pie Lielās priedes.

Avotu ielai beidzoties, pāri grāvim veda tacīja uz Lielo ielu. Tacīja pa vidu labā pusē viena pati auga liela, skaista priede. Bet celiņam gar malu

zāģplacis bija norobežots ar tādu kā aploka sētu no koka maikstīm, uz kurām kā zvirbuļi parasti sasēdām.

Cik «oliņbolīji» un «turku pupas» zem šīs priedes netika izskaitītas! Laikam tāpēc, kad kādreiz kādam šī priede traucēja un tika nozāģēta, es to pārdzīvoju, it kā man netaisni būtu atņemts labs draugs.

Bet paslēpties pratu ļoti viltīgi. Lai dēļi labāk žūtu, tie tika sakrauti uz diviem pār grāvi pārlīkiem kokiem. Kad ielīdu grāvja zāle zem šīs dēlu kaudzes, rezīm visa spēlešana draudēja izjukt, jo mani neviens nevarēja atrast.

Neiztikām jau tolaik arī bez kultūras, sporta un pat haltūras!

Aiz lejas dārza sētas, kur tagad saauguši koki un krūmi, bija tukšs, kūdrains placis, vietumis apaudzis ar viršiem. Nu ko tāds tukšs placis stāvēs! Sadzinām mietījos naglas vairākos augstumos, pār kurām pārlīkām šorī ar galos iesietiem smagumiem, un augstlēkšana gāja vajā! Tai kūdrā bi-

ja patīkami mīksta piezemēšanās. Varat iztēloties, kādi mori vakarā pārradāmies mājās...

Vienreiz bijām nodomājuši uzspēlēt teātri. Tas bija Purīnogrāvji, Lielās ielas malā. Starp divām priedēm novilkām vejas šorī, pāri pelēko, strīpaino gultas deki. Atceros, mums tai izrādei bija ārkārtīgi nepieciešams galds. Ķerra, ar ko aizvest, bija, bet diemžēl pietrūka vecāku sapratnes!

Bet ar to vien mūsu pārdzīvojumi nebeidzās.

Biljetes bija sataisītas, skatītāji ielūgti. Kad publīka bija sanākusi, pēkšķi izrādes laikā no skaidrām debesīm sāka tā kā rasot. Uz augšu parveroties, ak tu negals! — bija jaušams, ka pie vaines ir Rudzišmammass lielais brālis, iepriekš priedē uzlīdis un it kā savas vajadzības pēc vairs zemē neticis...

Bet haltūra bija sniega vārtu sišana, kas arī notika uz tā paša kūdras plača. Pirms stāstu, kā tie sniega vārti tapa, vispirms jāpaskaidro, kas tie vispār ir.

Tāpat kā agrāk zāle bijusi zaļāka, tā arī tās zie-

mas bijušas dzīļakas un puteņi — lielāki. Tad nu šosejmalās, lai neaizputinātu ceļus, sastutēja vienu pie otra tādus kā palielus sētas vārtīpus, kurus dēvēja par sniega vārtiem.

Tādus te Purīnmalā taisīja Eglītis, salkuts Jolkins.

No zemē sadzītiem mietīpiem tika izveidots šablons, blakus atradās divu garumu līstīšu kaudzes, kuras atliku salikt pa attiecīgajiem šablona robiem un sanaglot kopā.

Biju tam Jolkinam ļoti izdevīgs piepalīgs, jo man fiziski pastrādāt vienmēr ir paticis. Tā es tos vārtus šim sasitu diezgan daudz. Mamma ķīvējās, ka es kā duraks tur strādājot, bet pāris reizes saldejumu tak nopolnīju ar! Un neba jau tā saldejuma pēc tur rukāju. Man patika, ka tā vārtu kaudze krājās arvien lielāka un ka es to esmu paveikusi, un varu to tikpat labi kā tas pieaugušais.

Vecmāmiņa ELGA

Turpinājums sekos

Ar ūzīli cauri tuksnesim

No Ginta Alberinga rakstītās
ceļojuma dienasgrāmatas
Turpinājums

19. diena, 2. janvāris, 3. diena tuksnesī

No rīta ceļamies laikus, līdz ar saulīti, tā teikt. Uz kurinām ik rīta atritumu ugunskuriņu, negribam dot savu ieguldījumu tuksneša piedrazošanā ar «civilizācijas labumu» atliekām. Viņi paši jau to lieliski prot, cik novērojām.

Sākas baudāms ātrumposms saullēktā. Braucam pa sen izbūjuša ezera gultni. Visi autiņi «lido» ar «pedāli grīdā». Var patiesi baudīt braukšanu un saullēktu aiz loga. Nav ātrumu ierobežojošo akmeni, smilšu sanesumu u.c. atslābinātās traucējošu faktoru. Zem ratiem ir stabils smilšu un gliemežvāku maisījums. Baršu ņiva dzenas pakalj kaut kādam lapsveidīgam lūtausainam zvēram, bet tas tomēr ir veiklāks, vismaz cilpu mešanā. Ceru, ka viņi gribēja tikai apskatīt to tuvāk, nevis pārsteigt mūs vakaār ar eksotisku virtuvi.

Saullēkts nav bezgalīgs, spožajam debesu ķermenim nonākot zenītā, aiz borta rāda +38° C un mēs lēnām tekam un plūstam pa ūzīlu sēdeklīem. Kādā apstāšanās brīdī pa tuksnesi mūsu virzienā brauc divi auto. Man rokās ir videokamera, un panemu kadrā arī šos tuvojošos auto. levēroju, ka vienā autiņā sēž militāristi, novācu kameru, bet ir jau par vēlu. Mašīnas apstājas pie mums un iezemētis formas tērpā mērķtieci dadas pie manis, bezierunu formā pagērēdams atdot videokameru. Nelīdz mani piedāvājumi nodzest viņa neaizskaramo seju ar visu veco Toyotas dīpu no kasetes, pat kaseti biju ar mieru atdot.

Kamera tiek atņemta un ielikta viņu mašīnā. Tālāk no katru grupas cilvēka tiek prasīti 20 euro par to, ka esam viņu nacionālajā parkā. Man gan vairāk tas izskatās pēc nacionālā smilšu karjera. Par šādas nodevas esamību jau bijām dzirdējuši, cik likumīga, nezinu. Lieki piebilst, ka bijēs jau nu mums neizsniedza. Tātad bijām mērķtieci meklēti, lai iekāsetu šo nodevu. Gids beigās tomēr pārrunu ceļā savā mēlē atgūst videokameru, bet garastāvoklis vienalga sabojāts.

Pēc pudsienas bezrūpīgā braukšana ir galā, jo beidzas ezera gultne. Stumjam, rokam, velkam, svīstam, bet uz priekšu tiekam. Kādā brīdī trāpās galīgi nebraucams pulveris.

Gids ļauj katrai izstumtai mašīnai pabraukt tikai kādus 10 m uz priekšu, apstājoties grimst atkal. Bet tiek iegūts tas, ka izstumtās mašīnas braucēji var ātri atrākt atpakaļ un palīdzēt stumt nākamos autiņus. Kādā brīdī Barši sauc: vai tad viņus neviens nestumšot? Vienkārši neesam pieraduši, ka ņiva arī grimst. Jūtams, ka visi ir paguruši. Atstrādātās darības notiek klusumā, monotonī, jokus vairs nedzīrd, ktrs zina, kas viņam jādarā. Gids mierina, ka šāds posms esot «tikai» 15 km. Tas nu nemaz neuzmundrina pagurušos braucejus. Vēlāk jau kļūst labāk, cik nu labāks var kļūt tuksnesis, vienkārši distance starp nogrimšanām

lielāka. Parādās tādi kā vietējās nozīmes ceļi, var redzēt līnijas, kas aizvijas pret horizontu. Mēs gan ar ūzīku šiem ceļiem vairāk cenšamies braukt paralēli, tā tiek tālāk. Ūzīlis kādā brīdī atkal parāda «zobiņus» — noslāpst, nodzēš paneļa lampas un paņem atpūtu, nerūc ne lūdzams. Pielabinām ar vienu jaunu slēdzi, kuru Barši laipni izpreparē no sava auto paneļa.

Pret vakaru nonākam pie Atlantijas okeāna. Pirmo reizi ieraugot okeāna zilo strēmeli, mašīnā izvēršas pilnīgi nespīdīga saruna, vai tik tā nav miņā.

Vienā brīdī nenovērtējam attālumu līdz krasta līnijai un gandrīz ielidojam pilnā gaitā okeānā. Izdodas sabremzēt un nogriezt, pamatīgi uzsēdinot ūzīku uz kāpas kantes. Bet internacionālā komanda jau ir klāt un nostutē mūsu auto pludmalē. Spānu Citrons aizbrauc pa priekšu, mēs aiz viņiem pa pludmali. Pārējie paliek vēl kaut ko ar nēgerbēriem burzīties. Barši aizbrauc pakalj savai iepriekšējai pieturvietai aizmirstajai videokamerai.

Sarunājam, ka nobraucam kādus 10 km pa pludmali un sapulcējamies uz nometnes ierīkošanu. Spānu pāris apstājušies, atvēruši motora pārsegu, kasa pakaušus — rūcot, bet nekust uz priekšu. Vaina nespīdīga, konstatējam — sajūgs pagalam. Pēc stundas parādās liepājnieku pasāts ar itāļu opeli ņorē, tas arī vairs nerūc. Vienkārši sačakarēts saulriets ar šītādiem skatiem. Atgriežas arī Barši. Viņi laimīgi atraduši videokameru, kur nolikuši — neticami! Tad jemnost uz ūzīzenas vietas tuksnesī, tagad mētā pa pludmali un nevienam nevajag.

Ar joni nāk viršū tumsa un vēl tāds «sīkums» kā paisums. Mūsu kerras jādabūt augstāk krastā, ja no rīta negribam vērot eksotiskus peļdzīvniekus savu mašīnu salonos. Rūcošie autiņi vairākārētos piegājienos, kārtīgi ieskrienoties, tiek puslīdz drošā vietā. Beigtos rumakus ņiva uzmoaka augstāk kāpā, nost no uzbrūkošā okeāna. Ūzīlim nomainītā generatoru, kuru esam laikam pārsālījuši ar okeāna ūdeni, negrib īsti apgādāt mūs ar strāvu. Neveiksni atverot ūzīku bagāznieku, izspiežam aizmugures logu. Opelis arī nav atdzīvināms. Bākā ielietā «zapte». Jaungada nākū ir darījusi savu — degvielas sūknis ir nobeidzies. Pasātam bremzes kā zaķim, to praktiski nav. Spāni un itālis ar britu draudzeni evakuē savas mantas no beigtajām mašīnām. Itālis pienāk pie mums un pateicībā par visu, ko esam darijuši viņu labā, uzciņā mūs ar viņa mamma cepto kūku... Tiri laiba, sāku jau lūkot, kur tā mamma ir, pārāk svaiga un tikko cepta tā kūku likās. Laikam tā arī ir māksla — izvīzināt cauri pusei Āfrikas un tuksnesim vēl ēdamu kūku. Spāniete caur asarām pateicas mums par palīdzīšanu, skrūvēšanu. Mazliet emociju. Rīt mūsu ceļi šķiras. Nevarām nu nekādi izvietot pa savām mašīnām nobeigto spēkratu braucējus.

Tumsa, spīd zvaigznes, šķērīgā okeāns, baltām putu cepurēm tuvojas paisums, sēžam zem apgāzātā mēness pašu radītā autokapsētā Āfrikā un

Cik liels ir tuksnesis! Cik nenozīmīgas — metāla čauliņas, kas pa to pārvietojas...

ēdam kaut kur Itālijā ar mīlestību ceptu kūku... Tas ir vienreizējē.

20. diena, 3. janvāris, 4. diena tuksnesī

No rīta beigto auto ekipāžām ierodas nakts saorganizētais «taksīs» un aizved tos uz civilizāciju. Gidam ir sakari, darbojas kaut kādas mistiskas vietējās mobilas kartes.

Ziks mums sagādā nepatīkamu rīta pārsteigu. Atrodam pie mašīnas zemē atspēles fragmentu — tā ir no mūsu auto. Naktī, bēgot no paissuma, esam salauzuši vienu aizmugurējo atspēli. Tas izskatās nespīdīgi, auto jebkuru brīdi var palikt nebraucams un piebiedroties saviem smilši pāmestajiem rādiniekim. Nolejam — braucam, kamēr izjūk pavism, tad domājam tālāk.

Dodamies tālāk gar Atlantijas okeāna krastu trīs latviešu ekipāžas. Brauciens skaists — vienā pusē okeāna vilni, otrā Sahāras smilšu barhāni, kuros sālais ūdens nav spējis iedvest nekādu dzīvību. Milzu smilšu kāpas mēģina uzbrukt okeānam, bet tas tikpat neatlaicīgi tās grauž un ieškalo sevī. Praktiski braucam pa šo divu gigantu cīņas frontes līniju, šauro pludmales strēmeli. Nepārtrauki ieklausāmies ūzīku atspēles krakšķos, aizturot elpu pie lielākām šūpošanām. Pludmale arī nemaz nav ūzīzena, bet viljhaina, katrs šis vilnis var būt liktenīgs salūzūšajai atsperei. Piekrastē daudz putnu, atpazīstam dzērvēs. Tad re, kur viņas ziemo! Varam nosūtīt vēstules uz māju, ja nepieciešams, viņas taču lidos drīz uz mūsu purviem.

Nonākam pie braucienu «top» atrakcijas. Klints rags, kuru var apbraukt tikai pa okeānu bēguma laikā. Tur mūs sagaida sastrēgums, vienpadsmitas citas braucienu ekipāžas gatavojas veikt šo manevru. Izskatās, ka esam pēdējā brīdī, lai to veiktu. Dzīlums ūzīlītām jau līdz sliekšņiem. Katrā veiksmīgi ūzīlītām mašīnā tiek pavadīta ar aplausiem un ovācijām. Vienu daļu auto slāpst, pieļejuši svečvadus ar ūdeni, bet tiek operatīvi uz-

tverti uz «stūmējbrigādes» rokām, kas nogādā tos drošībā. Uzzinām no angliem, ka viena no divām «ātrajām palīdzībām», kas arī devās uz Bandžulu, Marokā ir tik ātri steigusies, ka apgāzusies, braucēji veseli.

Pie pirmās iespējas griežam nost no pludmali, lai pabeigu distanci līdz Naukšotai pa ceļu. Tur ir cerība saremontēt ūzīli. Zvejnieku ciematīš, caur kuru griežam nost no okeāna, izskatās pabriesmīgi. «Zvejnieka dēls» afrikānu gaumē. Acīmredzot arābu zivju uzpircēji, kurus manījām braukājam apkārt, par lomiem maksā grāsus melnajiem zvejniekiem. No veciem tīkliem, dēļiem un bleķiem saslietas zvejnieku būdības Āfrikas Getliņu vidū. Nabadžība brēc no visām malām.

Atlikušos kādus 70-80 km līdz Naukšotai veicam pa asfaltu. Nepierasti, ka ne reizi neiestiegam, braucot pa to. Piedzīvojam maziņu smilšu vētru. Kā pie mums miglā, tikai šo miglu jūt starp zobiem un acīs.

Pret vakaru esam Maurītānijas galvaspilsētā Naukšotā. Apmetamies Auberge Awkar naktsmītnē. Nemam vienu numuru uz visiem, jo prieķā vairākās angļu braucēju komandas izpletušas pa atsevišķajiem numuriem. Saimnieks iepriekš skaidro, ka dodot mums prezidenta numuri. Tas jau saprotams, ka numuriš ir brīvs, jo savu likumīgo prezidentu Abdallahī militāristi pērn augustā gāza. Militāristi līgā virām piešķira pavism samīpa mītni, kurā viņš var būt drošs, ka kaut kādi vājprātīgi tuksnesi braucēji labprātīgi nemaz netuvosies. Bet mēs tikmēr izmantojam iespēju izkarināt pa smalko numuriņu savas izmazgātās zēķes un apenes, — kad vēl būs iespēja to nesodītiem darīt.

Vakaru pavadām laiskojošies, savverējam gidi rītdienas vīzu medībām, lai nav pašiem jāatklāj Naukšota no jauna, tērējot laiku.

Passūtām vistu katrus un nepiekālīgi saēdamies bāda pārņemtajā Āfrikā,